

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym 8 kwietnia 2020 r., (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W., wniósł o zasądzenie solidarnie od O. B. i D. B. kwoty 500.000 zł tytułem należności głównej wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, z ograniczeniem odpowiedzialności pozwanych do nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi XVI Wydział Ksiąg Wieczystych, prowadzi księgę wieczystą o nr (...) oraz do wysokości hipoteki umownej zwykłej ustanowionej na jego rzecz do kwoty 194.049,15 CHF oraz hipoteki umownej kaucyjnej ustanowionej na jego rzecz do kwoty 14.257,17 CHF.

(pozew, k. 5-10)

W piśmie z 19 czerwca 2020 r. O. B. i D. R. (poprzednio B.) wnieśli o oddalenie powództwa, kwestionując je co do zasady jak i wysokości. Pozwani podnieśli zarzut przedawnienia, nienależyte dokonanie wypowiedzenia umowy kredytowej, zakwestionowali podstawę i sposób wyliczenia odsetek. Zaprzeczyli, aby mieli nie wywiązywać się z postanowień łączącej strony umowy.

(pismo, k. 228-232; uzupełnienie pisma, k. 240-244)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

8 września 2008 r. została zawarta umowa o kredyt dewizowy mieszkaniowy/inwestorski nr (...) pomiędzy Bankiem (...) S.A. z siedzibą we W. (później (...) Bank (...) S.A.), a D. B. i O. B. jako kredytobiorcami. Na mocy umowy Bank udzielił Kredytobiorcy kredytu mieszkaniowego/inwestorskiego w wysokości 194.049,15 CHF.

W Artykule 3.01.2. umowy określono, że w okresie kredytowania Kredytobiorca ma prawo dokonać dowolną ilość konwersji (zmiany) waluty kredytu pomiędzy walutami z oferty kredytów mieszkaniowych / inwestorskich Banku obowiązującej w dniu złożenia wniosku o konwersję. Konwersja miała obejmować kwotę wykorzystanego i niewykorzystanego kredytu w momencie jej dokonania.

(umowa, k. 74-82, aneks, k. 83-84, k. 85-87)

Kwota kredytu miała zostać wypłacona w 4 transzach kreślonych w CHF. W umowie kredytu wskazano, że wykorzystanie kredytu następować będzie na ciężar rachunku kredytowego prowadzonego przez Bank. Strony ustaliły, że uruchomienie kredytu nastąpi na rachunek wskazany w ust.3 art. 3.07 w zależności od waluty rachunku – w złotych polskich przy wykorzystaniu bieżącego/negocjowanego kursu dewiz dla CHF obowiązującego w Banku w dniu płatności lub – w walucie kredytu.

Zgodnie z art. 3.10 ust. 5 i art. 3.12 ust. 3 walutą kredytu był CHF. W przypadku spłaty kredytu w złotych polskich realizacja płatności nastąpi przy wykorzystaniu bieżącego kursu sprzedaży dewiz dla CHF obowiązującego w Banku w dniu realizacji należności banku.

(umowa, k. 74-82, aneks, k. 83-84, k. 85-87)

Wierzytelność z tytułu opisanej wyżej Umowy kredytu zabezpieczona została hipoteką umowną zwykłą do kwoty 194.049,15 CHF (zabezpieczającą spłatę kredytu) oraz hipoteką umowną kaucyjną do kwoty 14.257,17 CHF (zabezpieczającą spłatę odsetek oraz innych niż kapitał kwot), na nieruchomości, dla której prowadzona jest księga wieczysta o nr (...) przez Sąd Rejonowy dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi XVI Wydział Ksiąg Wieczystych.

(umowa, k. 74-82, aneks, k. 83-84, k. 85-87)

Strony podpisały 21 lipca 2011 r. aneks nr (...) do umowy kredytu nr (...), zgodnie z którym strony zgodnie oświadczyły, że Bank posiada niesporną wierzytelność wobec Kredytobiorcy z tytułu kredytu mieszkaniowego udzielonego przez Bank (...) SA. na podstawie umowy kredytowej nr (...) z dnia 11 września 2008 r. w kwocie 194.049,15 CHF. Wierzytelność na dzień 20 lipca 2011 r. wynosiła 180.889,98 CHF.

(aneks, 85-87)

Z uwagi na nieterminową spłatę rat kredytu bank wystawił Bankowy Tytuł Egzekucyjny 21 stycznia 2013 r., który został opatrzony klauzulą wykonalności przez Sad Rejonowy w Pabianicach, nadaną 17 października 2013 r. sygnatura akt I Co 432/13. Na podstawie tego tytułu toczyło się postępowanie egzekucyjne, które zostało umorzone postanowieniem z 27 grudnia 2018 r. W treści (...) należność określona została w PLN.

(postanowienie, k. 101-102; (...), k. 103; postanowienie, k. 104-105)

W dniu 21 listopada 2014 r. Bank (...) S.A. z siedzibą we W. zawarł z D. B. i O. B. ugodę, na mocy której uregulowano spłatę wymagalnej wierzytelności Banku, która wynikała z umowy o kredyt dewizowy mieszkaniowy/inwestorski nr (...) z 8 września 2008 r. W myśl § 14 umowa ugody nie stanowiła odnowienia w rozumieniu art. 506 k.c. Natomiast zgodnie z § 15 w sprawach nieuregulowanych umową ugody miały zastosowanie zapisy umowy kredytowej nr (...) z 8 września 2008 r. oraz przepisy Kodeksu Cywilnego. Przewidziana kwota miesięcznej raty miała wynosić 3.204 zł, przy uznanym długu w kwocie 706.432,64 PLN.

(umowa ugody, k. 67-72; formularz informacyjny, k. 73)

W umowie ugody strony ustaliły, że wymagalne zadłużenie z tytułu umowy nr (...) z 8 września 2008 r., według stanu na dzień 17 listopada 2014 r. wynosi łącznie 706.432,64 zł, na co składały się następujące składniki zadłużenia: kapitał 591.771,20 zł, odsetki przeterminowane – 0,00 zł, opłaty i prowizje – 0 zł, odsetki windykacyjne – 114.661,44 zł.

Zgodnie z treścią ugody D. B. i O. B. uznali w całości dług określony w § 2 ust. 1 umowy ugody zarówno co do zasady jak i co do wysokości oraz uznali zadłużenie opisane w bankowym tytule egzekucyjnym z 21 stycznia 2013 r. opatrzonym klauzulą wykonalności nadaną 17 października 2013 r. w sprawie I Co 432/13. Zgodnie z § 5 umowy ugody, zadłużenie objęte umową ugody, o którym mowa w § 2 ust. 1 lit „a” w całym okresie obowiązywania umowy ugody, oprocentowane będzie według zmiennej stopy procentowej w wysokości stawki WiBOR dla trzymiesięcznych depozytów międzybankowych w PLN powiększonej o marżę Banku w wysokości 1,9 punktu procentowego.

(umowa ugody, k. 67-72; formularz informacyjny, k. 73)

W § 9 umowy ugody wskazano, że prawne zabezpieczenia spłaty zadłużenia objętego umową ugody stanowić będą: zabezpieczenie ustanowione w umowie kredytu określonej w § 1. tj.: hipoteka umowna zwykła w kwocie 194.049,15 CHF oraz kaucyjna do kwoty 14.257,17 CHF ustanowiona na nieruchomości lokalowej - mieszkaniu należącym do Dłużników, położonym objętym księgą wieczystą (...) oraz cesja praw z polisy ubezpieczeniowej w/w nieruchomości na Bank.

(umowa ugody, k. 67-72; formularz informacyjny, k. 73)

W § 12 umowy ugody Bank zastrzegł sobie prawo do wypowiedzenia ugody oraz podjęcia czynności windykacyjnych m.in. w przypadku niedotrzymania przez Dłużnika warunków niniejszej ugody, w szczególności w przypadku braku zapłaty w przewidzianym terminie dwóch rat kapitałowo – odsetkowych.

Okres wypowiedzenia umowy ugody strony ustaliły na 30 dni, a w przypadku zagrożenia upadłością - 7 dni, licząc od następnego dnia po doręczeniu oświadczenia Banku o wypowiedzeniu umowy.

(umowa ugody, k. 67-72; formularz informacyjny, k. 73)

W piśmie z 4 lutego 2015 r. w związku z utrzymującym się przeterminowaniem w spłacie zobowiązania z tytułu porozumienia o spłatę należności, Bank sporządził wezwanie dotyczące D. B. do spłaty zaległości, które wynosiły łącznie 6.439,11 zł. W piśmie bank zawarł informację, że w przypadku braku spłaty zaległości w terminie 14 dni będzie zmuszony wypowiedzieć umowę kredytową, co będzie skutkowało postawieniem całości zadłużenia w stan natychmiastowej wymagalności, rozpoczęciem naliczania odsetek karnych od całości długu oraz wszczęciem postępowania windykacyjnego.

(wezwanie, k. 89; zestawienie rat, k. 251-254)

W związku z niewywiązaniem się z warunków Umowy ugody z 21 listopada 2014 r. zgodnie z § 12 w/w umowy ugody (ostatnie wpłaty miały miejsce 1 grudnia 2014 roku i 24 lutego 2015 roku) Bank sporządził pismo – wypowiedzenie D. B. umowę ugody w całości z wezwaniem do uregulowania należności z tytułu umowy kredytu, które na dzień 4 maja 2015 r. wynoszą 713.386,33 zł.

(wypowiedzenie, k. 88; zaświadczenie, k. 90, historia wpłat k. 254)

(...) Bank (...) S.A. prowadzi działalność bankową w oparciu o ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 roku - Prawo bankowe. Bank (...) S.A. (KRS (...)) z siedzibą we W. połączył się zgodnie z art. 124 ustawy Prawo Bankowe oraz w trybie ustawy Kodeks spółek handlowych z (...) Bank Spółka Akcyjna (KRS (...)) z siedzibą w W.. Na skutek niniejszego połączenia nastąpiło przeniesienie całego majątku (...) Bank Spółka Akcyjna (KRS (...)) jako banku przejmowanego na rzecz Bank (...) S.A. (KRS (...)) jako banku przejmującego. Zgodnie z art. 494 kodeksu spółek handlowych Bank (...) S.A. (KRS (...)) jako podmiot przejmujący wstąpił z dniem połączenia we wszystkie prawa i obowiązki przejmowanego (...) Bank Spółka Akcyjna (KRS (...)) i stał się następcą prawnym pod tytułem ogólnym wszystkich wierzytelności łączących się podmiotów.

Kolejno, uchwałą Walnego Zgromadzenia akcjonariuszy Banku (...) S.A. z dnia 16 maja 2018 r. zmieniono nazwę Banku na (...) Bank (...) S.A. oraz dokonano zmiany siedziby rejestrowej na W.. Przedmiotowa zmiana została ujawniona w rejestrze przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego dnia 7 września 2018 roku.

(KRS, k. 143-208)

Wierzyciel pierwotny 20 września 2018 roku, na podstawie umowy cesji, dokonał przelewu na rzecz (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W., przysługującej mu od Pozwanych wierzytelności zabezpieczonej hipoteką umowną zwykłą i kaucyjną na rzecz wierzyciela pierwotnego, na nieruchomości, dla której prowadzona jest księga wieczysta o nr (...) przez Sąd Rejonowy dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi XVI Wydział Ksiąg Wieczystych.

Na (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W. została przeniesiona wierzytelność w łącznej wysokości 829.845,50 zł, w tym 588.943,14 zł kapitału, 14.433,93 zł odsetek umownych oraz 225.796,10 zł odsetek karnych wierzyciela pierwotnego. Na załączniku do umowy cesji (załącznik 2 a - wykaz wierzytelności wchodzących w skład portfela 1) wierzytelność została umieszczona na str. 13 pod pozycją (...).

O przelewie zawiadomiono D. B. i O. B..

(umowa przelewu wierzytelności, k. 106-132; akty notarialne, k. 133-140; załączniki, k. 209-215; wyciąg, k. 141-142, zawiadomienia, k. 93-94, 97-98)

(...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W. wezwał D. B. i O. B. do zapłaty 857.242,64 zł, w terminie do 19 marca 2019 r.

(wezwanie do zapłaty, k. 91-92; wezwanie do zapłaty, k. 95-96)

Sąd Rejonowy dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi, XVI Wydział Ksiąg Wieczystych dokonał zmiany wpisu w księdze wieczystej o nr (...) poprzez wpisanie w miejsce wierzyciela pierwotnego - (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W..

(odpis zupełny KW, k. 23-66; zawiadomienie, k. 99-100)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o załączone do akt dokumenty, które nie budziły wątpliwości co do ich wiarygodności w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo wywiedziono na podstawie odpowiedzialności pozwanych jako dłużników rzeczowych, a nie osobistych. Przedawnienie wierzytelności zabezpieczonej hipoteką nie narusza uprawnień wierzyciela hipotecznego do uzyskania zaspokojenia z obciążonej nieruchomości. Odpowiedzialność dłużnika hipotecznego staje się jednak wówczas odpowiedzialnością wyłączną. Stąd rozpatrzyć sprawę należało tylko pod kątem odpowiedzialności pozwanych jako dłużników rzeczowych z racji obciążającej ich nieruchomość hipoteki wyrażonej w walucie CHF.

Powództwo podlegało oddaleniu z uwagi na brak korelacji żądania wywodzonego na podstawie odpowiedzialności rzeczowej dłużników z treścią hipoteki, a dokładniej między waluta tego żądania a waluta hipoteki.

Zgodnie z treścią art. 358 § 1 k.c., prawo wyboru waluty, przysługuje nie wierzycielowi, a wyłącznie dłużnikowi zarówno w sytuacji, gdy dłużnik spełnia świadczenie w terminie, jak i w sytuacji, gdy pozostaje w zwykłym opóźnieniu lub zwłoce. W wypadku zwłoki dłużnika wierzycielowi służy natomiast prawo wyboru kursu, po jakim będzie przeliczona wartość waluty obcej, ale tylko w wypadku wyboru przez dłużnika waluty krajowej albo w wypadku, gdy umowa stron przyzna mu uprawnienie do wyboru waluty. Dłużnik może zatem spełnić świadczenie w walucie polskiej, jest to jednak jego prawo, a nie obowiązek, co oznacza, że jeżeli świadczenie pieniężne zostało wyrażone w walucie obcej, to wierzyciel nie może żądać spełnienia świadczenia w walucie polskiej. Spełnienie świadczenia wyrażonego w walucie obcej przez zapłatę w pieniądzu polskim jest więc dopuszczalne, o ile strony wyraziły na to zgodę, modyfikując treść łączącego ich zobowiązania, zaś w razie procesu sądowego, jeśli dłużnik uznał powództwo wywiedzione w złotych polskich.

W niniejszej sprawie sytuacja taka nie ma miejsca. Pozwani nie uznali powództwa o świadczenie w złotych polskich, a ich odpowiedzialność rzeczową wywodzić należy, co czyni z resztą powód, z treści hipoteki wyrażonej bezsprzecznie w walucie obcej.

Z tego już tylko powodu roszczenie nie jest zasadne. Treść hipoteki nie została bowiem w zakresie waluty zmieniona także wówczas, gdy strony zawarły ugodę, w której wierzytelność uznaną przez dłużników osobistych co do wysokości i raty wyrażono w złotych polskich.

Dodatkowo podnieść należy, że ze złożonej do akt, fragmentarycznej dokumentacji kredytu, zdaje się wynikać, że w sprawie doszło do przewalutowania kredytu udzielonego jako walutowy, na co wskazuje treść bankowego tytułu egzekucyjnego, ugody, zmiana stopy oprocentowania z Liboru (w umowie) na Wibor (w ugodzie). Skoro tak, pomiędzy wierzytelnością a jej zabezpieczeniem hipotecznym zerwana została jedność waluty, co przeczy zasadzie akcesoryjności warunkującej ważność zabezpieczenia.

Hipoteka jest prawem akcesoryjnym, zależnym od zabezpieczonej nią wierzytelności. Po zmianach ustawy o księgach wieczystych i hipotece (t.j. Dz.U. z 2013 r. poz. 707) wprowadzonych przez ustawę z 26 czerwca 2009 r. o zmianie ustawy o księgach wieczystych i hipotece oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2009 r. poz. 1075), akcesoryjność ta została nieco złagodzona, co spowodowało pewne uelastyczenie zabezpieczenia hipotecznego. Nie dotyczy to jednak hipoteki zwykłej w niniejszej sprawie.

Hipoteka ma charakter niesamodzielny i jej waluta zależy od pieniądza, w którym wyrażono zabezpieczoną wierzytelność. Wynika to z treści art. 68 ust. 3 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, który stanowi, że sumę

hipoteki wyraża się w tej samej walucie co zabezpieczona wierzytelność, jeżeli strony w umowie ustanawiającej hipotekę nie postanowiły inaczej. Obie przedmiotowe w sprawie hipoteki (zwykła i kaucyjna) obciążające nieruchomość strony pozwanej na rzecz powoda ustanowione zostały, jak już wskazano, we frankach szwajcarskich.

Oznaczenie waluty jest ważnym elementem treści zarówno zabezpieczonej wierzytelności, jak i hipoteki, rzutującym na zakres uprawnień, jakie przysługują wierzycielowi wobec dłużnika osobistego i rzeczowego. Walutą wierzytelności jest pieniąż, w którym wyrażony jest przedmiot świadczenia w danym zobowiązaniu (por. T. Dybowski, A. Pyrzyńska: System prawa prywatnego, t.5, Prawo zobowiązań. Część ogólna pod red. E. Łętowskiej Warszawa 2006, s. 222, zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 3 marca 2014 r., I ACa 1142/13, Legalis numer 1045052).

W niniejszej sprawie hipoteki zwykła i kaucyjna ustanowione zostały na nieruchomości strony pozwanej pod rządami ustawy o księgach wieczystych i hipotece w brzmieniu obowiązującym przed 20 lutego 2011 r., kiedy to weszła w życie ustawa z 26 czerwca 2009 r. o zmianie ustawy o księgach wieczystych i hipotece oraz niektórych innych ustaw. Ta ostatnia w art. 10 zawiera regulacje intertemporalne, zgodnie z którymi do hipotek kaucyjnych powstałych przed dniem wejścia w życie tejże ustawy, z zastrzeżeniem ust. 2, stosuje się przepisy ustawy o księgach wieczystych i hipotece w nowym brzmieniu, z wyjątkiem przepisów o rozporządzaniu opróżnionym miejscem hipotecznym. Natomiast do hipotek zwykłych powstałych przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej stosuje się przepisy w dotychczasowym brzmieniu, z wyjątkiem art. 76 ust. 1 i 4 tej ustawy, które stosuje się w brzmieniu nadanym ustawą zmieniającą.

Hipoteka zwykła rządzi się zatem w pełni zasadą akcesoryjności. W stanie prawnym przed dniem 20 lutego 2011 r. obowiązywała zasada tożsamości waluty hipoteki z walutą zabezpieczonej wierzytelności (a zatem w niniejszej sprawie walutą CHF).

Aksesoryjność hipoteki oznacza m.in. powiązanie pomiędzy treścią zabezpieczonej wierzytelności a treścią hipoteki. Treść tych praw nie pokrywa się ze sobą, gdy zmianie ulega jeden z elementów wierzytelności lub hipoteki, np. waluta wierzytelności. W myśl art. 68 zd. 2 w dawnym brzmieniu waluta hipoteki musi odpowiadać walucie zabezpieczonej wierzytelności i niedopuszczalna jest sytuacja, gdy zmieni się pieniąż wyrażający wierzytelność, a waluta hipoteki nie ulegnie odpowiedniej modyfikacji. Konieczna wówczas umowna zmiana treści hipoteki, po myśli art. 248 § 1 k.c., który stanowi, że do zmiany treści ograniczonego prawa rzeczowego potrzebna jest umowa między uprawnionym a właścicielem rzeczy obciążonej, a jeżeli prawo było ujawnione w księdze wieczystej - wpis do tej księgi.

W niniejszej sprawie strona powodowa dochodzi od pozwanych niespłaconej należności głównej w kwocie 500.000 zł, a więc kapitału, zabezpieczonego hipoteką zwykłą, do której stosuje się przepisy dotychczasowe, w tym zasadę zgodności waluty wierzytelności i hipoteki.

Niezależnie jednak od tego, czy waluta wierzytelności z tytułu kredytu odpowiada ostatecznie w niniejszej sprawie walucie hipoteki, jasne jest, że odpowiedzialność rzeczowa pozwanych za podstawie ograniczonego prawa rzeczowego w postaci hipoteki dotyczy waluty CHF. Zasądzenie na rzecz powoda kwoty wyrażonej w innej walucie niż określona w żądaniu pozwu stanowiłoby naruszenie art. 321 § 1 k.p.c. KPC (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 1998 r., II CKN 712/97). Pozew (art. 187 § 1 k.p.c.) zawierać musi dokładnie określone żądanie. Żądanie, wespół z powołanymi na jego uzasadnienie okolicznościami faktycznymi, określa zakres prawa podmiotowego poddanego przez powoda ochronie, a tym samym wytycza granice rozpoznania sprawy, a w dalszej kolejności - zakres orzekania przez sąd. Tym samym materializuje się zasada dyspozycyjności, będąca atrybutem własności prywatnej oraz korelatem autonomii praw prywatnych. Nie budzi także wątpliwości, że wykładnia art. 321 k.p.c., ustanawiającego zakaz orzekania co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, a także zasądzania ponad żądanie, może być prawidłowo przeprowadzona tylko w ścisłym związku z art. 187 k.p.c.

W wypadku roszczeń pieniężnych żądanie jest dokładnie określone wtedy, gdy wskazuje konkretną sumę, wyrażoną za pomocą liczby jednostek pieniężnych oraz nazwy waluty. Wskazanie przez powoda żądanej, w ten sposób określonej kwoty, wiąże sąd. Skutkiem zaś związania jest m.in. niedopuszczalność przeliczania przez sąd, bez inicjatywy powoda, dochodzonej sumy na inną walutę, choćby obie waluty były wymienne. Zakaz ten, oprócz względów

czysto procesowych, znajduje również uzasadnienie w realiach ekonomicznych, a więc niejednakowości kursów, ich chwiejności, nierównym dostępie stron do poszczególnych walut itp. Tym bardziej, rzecz jasna, zakaz ten dotyczy możliwości zastępowania przez sąd jednej waluty inną, nawet gdyby w grę nie wchodziło przeliczenie według obowiązującego w danej chwili kursu, lecz odwołanie się do treści stosunku materialnoprawnego łączącego strony i stanowiącego podłoże orzeczenia. Zatem zasądzenie na rzecz powoda kwoty wyrażonej w innej walucie niż określona w żądaniu pozwu stanowiłoby naruszenie art. 321 § 1 k.p.c. Zbliżony pogląd został wyrażony w orzecznictwie Sądu Najwyższego także pod rządem art. 342 k.p.c. z 1932 r. (por. orzeczenie z dnia 4 stycznia 1937 r. C.II. 2003/36, OSP 1937, poz. 607).

Powództwo nie zostało także udowodnione w kontekście wymagalności roszczenia. Nie budzi wątpliwości, że powód domaga się zapłaty wierzytelności, która traktuje jako w całości wymagalną na skutek wypowiedzenia umowy dotyczącej umowy kredytu. Żądanie nie dotyczy wymagalnych, zaległych rat. Tymczasem w aktach sprawy brak jest dowody doręczenia pozwanemu oświadczenia o wypowiedzeniu, jak również brak jest jakiegokolwiek dowodu na okoliczność tego, czy umowa została wypowiedziana także pozwanej. Wbrew twierdzeniu strony powodowej dowód doręczenia nie został do akt złożony. Tymczasem pozwani kwestionują skuteczność wypowiedzenia.

Wobec powyższego Sąd oddalił powództwo w całości.